

licul

Humor și satiră

CS Cluj / Centrul de Cercetare și Bibliotecă Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Spre orientare.

Espedăm numărul present al Calicului tuturor vechilor noștrii abonenți, și decă până-n present nu și-au înnoit abonamântul.

Considerăm pe toți acei P. T. Domni, căroro li s'a espedat primul număr al țiarului nostru și n'au refusat primirea, de abonenți ai noștrii, și-i rogăm pentru trimîterea prețului de abonamânt, sau eliberarea ramburselor, ce din partea noastră, li se vor adresa.

Nu se espeléză acest număr acelor 17 vechi abonenți, cari n'au eliberat rambursele despre abonamântul anului trecut, afară de casul decă ni se va cere espedarea.

N'avem neci poterea neci voința, d'a impune cuiva Calicul. De aceea rogăm pe toți P. T. Domni, cari n'au voința d'a se număra între abonații noștrii, ca se refuze primirea.

Administrațiunea Calicului.

Portrete contimporane.

Bum!

Bum!

Bum!

Herrein spaziert meine Herren und Damen! Ein Meerwunder ist zu sehen! Gleich ist der Anfang! Popa dela Covăsint, Maximilian Balint, sau popa Maxa, alias Bumbum, care, când se'mbétă, jócă cu sticla plină de vin în vârful capului! — Iată'l!

Că popa Bumbum dela Covăsint s'a născut, nu mai este neci o îndoială, dér neci vina lui.

Născutu-s'a în fărădelegi, asta n'o știu, dér, fără îndoială, a încărunțit în fărădelegi.

Dracul, când îmbătrânește, se face călugăr; popa Bumbum dela Covăsint, e încă tot popă! Asta simplu din

motivul, pentru-că Greco-orientalii din Austro-Ungaria n'au mănăstiri pentru călugărițe!

Studiile și le-a făcut în timpurile lui Ađibuche, și de aceea, n'a ajuns încă până la Vede. Cu tóte estea, judecândul din punct de vedere al vieței practice, între frați, merită diploma de doctor în câinii!

După absolvarea studiilor sale, din temerea, ca se n'ajungă pe mâna barbierilor, și simțind în sine darul d'a rade pe alții fără săpun, și-a ales cariera popescă. Sânt acum 28 de ani, de când pórtă barbă, și mănă prescuri, dér durere, nu s'a înecat încă!

Molitselnicul popii Bumbum, în restimp de 28 de ani, a fost mai de multe-ori la cărciumă, decât la biserică, și-n tot Covăsintul nu află locuitoriu, care d'atâtea-ori a venit cu dispozițiunile legilor disciplinare etc. în conflict. Iar când ar sta cineva se caute în archiva consistoriului din Arad după jalbele, ce locuitorii din Covăsint, în decurs de 28 de ani, au așternut la acel consistoriu contra popii Bumbum, sigur ar afla mai multe, decât, în luna August, pureci la un căne!

Pentru meritele acestea, ceva vin roșu de Covăsint, și mai mulți porci grași, cari și-au dat sufletul pentru nemurirea hierarchiei din Arad, popa Bumbum, s'a decorat cu curcubeul brăului roșu preste buric, și, ca nime se nu mai dubiteze în onórea lui, i s'a dat titlul de asessor consistorial onorariu!

Esta-i popa Maximilian Balint dela Covăsint, sau popa Maxa, alias Bumbum!

Cine voiește se știe mai mult, întrebe pe neica Flórea.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina. da,
Dina, dina, da!

Hop Mărcuț de pe Câmpie
Cu opinci de mătă vie
Și cu ochi de ciocârlie,
Jócă fa! se-mi placă mie!

Sus Mărcuț cu fudulie,
Ca popii de pre Câmpie,
Carii pentru 2—3 zloți
Se-nchină lui Zeiku toți!

Jócă Marcule cât poți,
Că-ți va da Zeiku 3 zloți,
Cum dete popii Chiraiu
Dela Sopor, vai, vai, vai!

Dă Marcule din călcăie,
Că popii de pe Câmpie
Nu mai pot âmbლა de rîe,
Ca nyemnyși de prostie!

Arată-ți Marcule pontul
Cum și-l arătă preotul
Bogățan dela Petea,
Vamoș și cel din Geaca.

Marcule, suntem în Faur,
Jócă ca și Tóder Graur,
Cantorul din Sâmbotelic
Și ca popa din Cristelic.

Sus Mărcuț și ți așa:
Óre spusuli-a Vancea
Popilor celor uniți
Se jóce ca cei smintiți?

Ori pre neuniți Miron
I-a trimis lui Zeik plocon
Se-i ducă la votisare
Pentru câteva părăle?

Eu nu cred cumcă vlădicii
De dragul unui fișpan
Ar mâna la urnă popii
Și cu ei câte-un țigan.

Đic țigan, căci om cu minte
Nu mai votéză cu ei
De i-ai da chiar și plăcinte,
Nu vinars și 2—3 lei!

Câțiva popi și-atâți țigani
Pururea ne-au compromis

Și-acum ca și-n ceia ani,
Că-ci comisu-i tot comis!

Dar rădică-te de grabă,
Măi Marcule puturos,
Se nu te încing odată
Cu hěst baston noduros!

Spunea cineva cu ură,
Că ast-tómnă -n St.-Martin
Un vlădică bun de gură
Și-a trimis popii la vin.

Mai đicea, dracul ști cine,
Cumcă sfinți cu crucea-n sîn
Fără frică și rușine
Se vedeau prin St.-Martin.

Eu însé nu cred nimică,
Jócă Marcule cu pont,
Că apoi te fac vlădică
Și-ți dau ca la Biltz un fond!

Dar hop și țup pe Câmpie,
C'apoi -ți dau ținghilie
Și te recomandălesc
La publicul unguresc!

Dar jócă, când đic odată,
Că ađi mâne va veni
Đi de plată și resplată,
Și-i vedé tu ce-a mai fi!

Dr. Stenografescu.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj Central University Library Cluj

Sînt români inteligenți, cari încă n'au mâncat varză fértă dela Reșinari. Sînt români inteligenți, cari n'au cetit poeziile lui Alexandri. Sînt români inteligenți, cari în viața lor n'au jucat hora. Sînt români inteligenți, cari n'au trăsură cu patru cai. Sînt români inteligenți, cari neci-odată n'au fumat: „Válodi török pipadohány“. Sînt români inteligenți, cari nu abonéză neci un țiar românesc, ba chiar și de aceia, cari neci între abonații Calicului nu se numără etc. Da, sînt atari români inteligenți, dér, nicăiri pe acest pămînt, nu există atâta români inteligenți, câți în Alba-Julia, fără ca, în deci de ani, se nuși fie creat batăr o reuniune de lectură, sau o casină.

Avem reuniuni de lectură în comune rurale cu'n popă de a tria classă, cu'n dascăl, căruia poporeni, ca se nu móră de fóme, îi dau pe rînd de mîncare, și cu'n jude comunal, care înainte de a emite documente oficióse, 'și

face cruce dinaintea numelui. Din contra, în cetatea Alba-Julia, cu doi protopopi, șese avocați, diferiți amployați, negustori, meseriași și proprietari români, în bună stare materială, până-n anul Domnului 1885 neci de numele unei casine române nu s'a aușit.

E adevărat, că în grele timpuri trăim. Pamântul nu se mai întorce în jurul luminei sôrelui, ci în jurul luminei banului. Ași artele și științele se supun calculațiunilor financiari; și chiar genialitatea lui Slavici începe a scăde în preț, din cauză, că acțiunile întreprinderii, pentru care, cu puterea unui gigant spiritual muncește, nu promet dividendele visate.

Cine ași are bani, are totul, și cine are totul fără bani, n'are nimica. De aceea ași totă lumea aleargă după bani. Ba sânt individi și de aceia, cari, voind a se însura, se mulțămesc cu banii și decă nu capetă nevastă, ieu însă și nevêsta decă totodată capetă și bani, dér neci-când nu și-ar lua nevêstă fără bani.

Din motivele acestea, eu nu'mi pot esplica altcum întêmplarea, că inteligența română din Alba-Julia, necum se fie făcut altceva pentru crearea unei vieți sociale, n'are încă neci batâr o reuniune de lectură, decât din lipsa de bani.

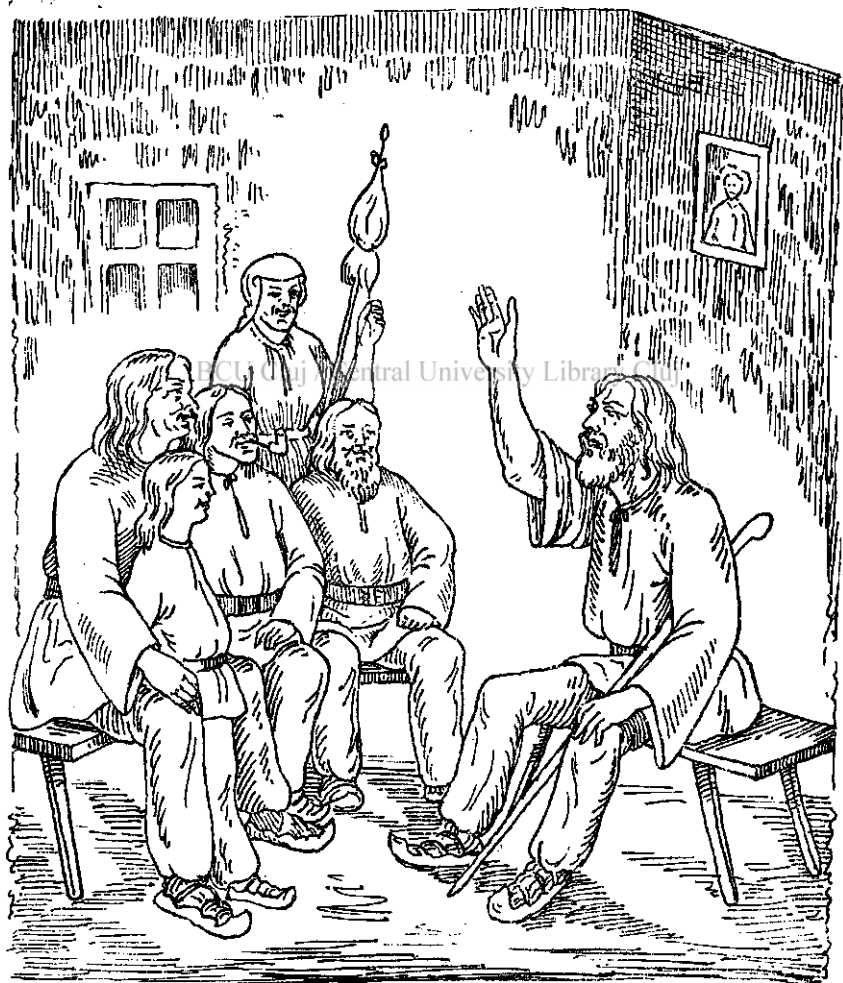
Acum se vede, că inteligența română din Alba-Julia, dup'o lungă vênare de interese proprii, câștigându'și pârăle s'a săturat de vieța destrăbălată, ce atâta ani a dus. După cum ne spun țiarele, acea inteligență se află în ajunul înființării unei casine române în Alba-Julia.

Inceputul s'a făcut!

După spusa țiarelor, s'a ales deja o comisiune pentru înființarea unei casine române în Alba-Julia.

Tot începutul e însă greu, și prostia e începutul înțelepciunii inteligenței române din Alba-Julia: Comisiunea aleasă pentru înființarea casinei române din Alba-Julia, se ceartă permanent!

Stan Pățitul.

În Pianul de sus, ómenii, de regulă, sãrutã mânia lui Gheorghe Panța, și-i ñic: Pãrinte! Mai deducând apoi din

barba lui Gheorghe Panța ceea-ce a rămas ne smuls, 'ți vine se'i dîci: Părinte Platoș!

Eu nu știu, pe drumul cătră biserică, sau pe alte drumuri, destul că popa Gheorghe Panța și-a stricat un picior cu desevrîșire, așa încât, chiar și când slujește, stă, ca cocostârcul, într'un picior.

Fiind-că în Pianul de sus nu este cale ferată, neci tranvai, popa Gheorghe Panța, când are d'a merge dela un loc la altul, totdeuna se folosește de ajutoriul unei iépe. Și chiar când s'ar întêmpla, ca popa Gheorghe Panța se móră, și destinul se-i fie d'a merge-n raiu, el ar fi silit se mérgă cu iépă cu tot, pentru-că altcum nu-i e posibil.

Mai dăunăđi, popa Gheorghe Panța avênd a deslega masa de nuntă a unui locuitoriu din Pianul de sus, a plecat — se'nțelege — cu iépă cu tot la nuntă.

Ajungênd la casa cu nuntă, iépa popii s'a legat în curte de gard, iar popa, cu ajutoriul nuntașilor, s'a condus în odaiă. În odaiă ajungênd, popa Gheorghe Panța a cerut un pat, ca se resufle nițâl, pentru-că era obosit. Patul i s'a dat, dér pentru-ca se pôtă resufla mai hodinit a beut și trei litre de vinars încălđit cu foc și îndulcit cu miere, pentru suflet.

După-ce a suflat cele 3 litre de vinars, popa Gheorghe Panța, ce e drept, a resuflat mai ușor, dér când a venit rêndul ca se deslege masa nunții, el înfățișa pe boul cu limba lungă din scriptură. Tóte încercările d'a grăi au rămas zădarnice. Din gura popii Panța eșiau numai tonuri nearticulate, întocma ca din gura celui-ce, c'o crumpênă arđinte în gură, s'ar încerca se cante un tropariu pe glasul al șéselea!

Din cauza asta nuntașilor nu le-a rămas alta, decât se mănânce masa nedeslegată, dér, slavă Domnului, nici unul nu s'a bolnăvit.

Popa Panța, având se conducă, tot în acea ți, pe un mort cătră ceealaltă lume, a părăsit nunta, s'a suit pe iépă, și cu mortul după el, a plecat cătră cintirim. Pe drumul acesta iépa, de rușine, a încercat în mai multe rînduri a se scăpa de povara ce porta, dér numai de dóue-ori i-a succes. Ajungênd câne cânește la grópă, popa, cu ajutoriul ómenilor, s'a dat jos de pe iépă, a luat molitfelnicul în mână, dér perđându-și, prin greutatea acestuia, balansul, a căđut de-alungul lângă coșciug.

Mai departe tace cronica. Atâta e sigur, că mortul nu s'a mai dus dela grópă, iar crâșnicul, ducênd patrafirul popii acasă, l'a pus se se uște.

Ce va fi povestit mortul, ajungênd în ceealaltă lume, despre popa Panța, asta încă nu se știe!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: „De m'ași face ca o dată
Hop leliță lele;
Nu m'ași da pe lumea tótă;
Hop leliță hop!”

Pupăză: Ce-i sote, ai nebunit? Tu, cu: „Hop leliță”
vrei se întimpini Păresemile?

Colac: N'am nebunit sote, dér neci Păresemi nu mai
sunt — hop, hop, și iar' hop!!! — Ține-me sote, că dec'ași
ști, că preotesa nu m'ar mai cunoște, de bucurie, mi-ași
sări din pele!

Pupăză: Mă, tu tot ești nebun!

Colac: Slăbește-mă cu nebuniile, mă celibușule! Noi popii gr. or. ca mâne, ne 'nsurăm de două de trei-ori, și, decă merge bine, preste puțin, tot călugărul și are călugărița, și tot vlădica băbuca la casă!

Pupăză: Ei, și cu metropoliți voștrii ce faceți?

Colac: Aceștia au deja ce le trebuiește!

Pupăza: Te 'nțeleg, și nu țe 'nțeleg sôte; prin urmare tu tot ai bolundit!

Colac: Ba tu ai slăbit din puterile intelectuale sôte, și te afli pe drumul cătră balamuc! Bine mă, tu n'ai cetit hotărîrea sinodului archieresc, ținut în 10 Ianuarie la Belgrad, care a schimbat canónele sinodului prim dela Nicea și a decretat a două, a tria etcetera însurare a preoților greco-orientali?

Pupăză: Uuiiu! Hop, hop, hop!

Colac: Nu prea hop, sôte, pentru-că cenclusul sinodului archieresc dela Belgrad, nu ve privește pe voi Uniții!

Uuiiu! hop! — Sai buléndră reveréndă, că de nu, te-arunc în tindă! Juhă! Hop!

Colac: Tu chiar ai nebunit sôte!

Pupăză: N'am nebunit sôte, dér decă voi popii gr. or. vă însurați de două trei-ori, și de câte-ori vă place, eu trec la neunire!

Colac: Ei, și cu celebușii voștri ce faci?

Pupăză: Lasă-mă sôte cu celebușii noștrii! Aceia n'au valóre-n biserica nóstră! Eu mă las se mă spêndure, decă în tótă scriptura, veche și nouă, afli numele: „Celibe!“

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Cu conceptul real al unui purcel fript, în stomach, omul ușor poate ferici pe cei-ce flămândesc pentru dreptate!

* * *

O cantitate de aier rotundă, e basa existenței ciubărarilor din Munții-Apuseni, pentru-că, adunând acea cantitate de aier rotundă între dōge legate cu cercuri, trebuie se-i mai pună numai fund, și-și află pânea de tōte țilele!

* * *

Muți scriitori, când ar morosa finea opurilor lor, mai bine le-ar lăsa netipărite!

* * *

Fericirea omului nu se naște numai din bogăție, dăr și din conștiința pozitivă, că posede, iarna, o bundă nemâncată de moli!

* * *

Omul de naștere nobilă, neci-odată nu'și suflă mucii cu degetile, și, numai în casuri extraordinari, fură linguri de argint!

* * *

Țiganul, deși numai din depărtare e om, totuși, ca atare, urește bătăliile sângeroase, și de aceea, ca cetățan, e un mare adorator al libertății de cătănie!

* * *

Când armata română a plecat cătră Plevna, a lăsat Craiova în drépta, unde și ađi se află!

* * *

Bărbatul, din care nevêsta a făcut pantof, sau tãpã-laga lui Isaiadântuiește, neci-când nu va afirma, acum fac asta, apoi fac ceealaltă, fără adaosul: „Dêcã vrê nevêsta!”

* * *

Sufletul unui câne dela stână 'și manifestează existența sa vitală în spațiu, care'l desparte de burduful cu brânză!

* * *

Epurii sunt înaintemergătorii căpăilor, cari însuși 'și mărturisesc venirea!

* * *

Nasul grecesc e cel mai estetic în lume, dăr ómenilor fără nas, când ar avê cunoștința de sine, și d'o crumpănă le-ar părea bine!

* * *

Proprietatea furt fiind, de sine se înțelege, că tot ce se fură-n Bupapesta e proprietatea parțială a poliției!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că te trimît la balul românesc dela Lechința, de pe Câmpie, ca se joci Ciardaș!

Décă e adevărat, că pe Câmpie nevestele popilor, protopopilor ș'ale proprietarilor români, cu averi imobile în sute de jugere, țes, ca vechile romane, la răsboiu, ași fi curiósă se știu, ce țes? Asta din motivul, pentru-că la balul românesc de dăunăđi din Lechința, singură fata popii Hodoș din Jelenđel s'a prezentat în costum național românesc. Tóte celelalte fete române, despre ale căror mame, cu atâta fudulie națională, se đice că țes, ca vechile romane la răsboiu, s'au prezentat la bal în costume ca ricate, sau în nenorocite imitațiuni ale modei de Paris, de

cugetai, că te afli într'un bal mascat, sau cum ȳice românul, între hose. Căţ!

Ori-cine a văduţ balul românesc de dăunăđi dela Lechinţa, a trebuit se înţelegă teoria lui Darwin, despre provenienţa ómenilor dela măimuţe. Fetele române dela acel bal, într'atáta au măimuţit costumul salónelor dela Paris, încát, judecându-le din punct de vedere al compoziţiunei colorilor dela toaletele, ce portau, ai fi jurat, că fie-care e un curcubeu ajuns în casa nebunilor. Căţ!

Nu mai puţin cugetai, că cavalerii dela balul din Lechinţa, de curênd, au scăpat dintr'un institut pentru alienaţi. Aceştia strigau mereu, ca din gura şerpilor: Ciardaş, Ciardaş, Ciardaş! Căţ!

N'am eu nimica contra Ciardaşului. Şi cu, în ȳilele mele, am jucat Ciardaş, şi mă legănam, de cine mă vedè, cugeta, că vede o găină, care a mâncat mămăligă muiată-n spirt, dér pentru aceea tot mă chiamă încă: Cocóna Gură-dulce, nu: Édesszájuasszony! Prin a juca Ciardaşul, nime nu se maghiariséză. Nu, pentru-că analisând Ciardaşul chemice, între elementele lui constitutive, dai chiar şi de autonomia Ardealului. De aceea nu mă mir neci decât, neci nu condamnez pe nime, pentru-că la balul românesc dela Lechinţa, Ciardaşul s'a jucat de şése-ori, şi Ardeleana numai de două-ori. Nu dispreţuiesc neci chiar pe popa Nereştean dela Iernut, care, jucând Ciardaşul, așa se învîrtea, de cugetai, că-i un cotoc cu şórecele legat de códá. Căţ, că'l prinde popa Nereştean!

Ce mă face pe mine se scriu critica balului dela Lechinţa de pe Câmpie, sânt acele mame române, despre care se ȳice, că nu li ruşine a ţese la rêsboiu, dér când 'şi trimit fetele la baluri, le înbracă în zdrenţe de tarlatan, cumpêrat cu bani grei, dela Ovrei. Căţ!

Eu, dela damele române, care cercetază baluri românești, chiar și dela cele germanisate din Sibiiu, pretind, ca se se prezenteze în costume românești la bal. Acesta nu singur din motivul, pentru-că o regină a ridicat cătrînța română la valórea de salon, ci pentru-că ori-care fétă română, îmbrăcată în costum național românesc, e însuși o regină! Mițuluc!

Pretind mai departe, ca la un bal românesc, cavalerii români se nu disprețuiască dulcéța limbei ce vorbim!

Cavalerii români, și decă nu se prezentă la baluri în costum național românesc, cel puțin se nu fie niște obscuri semidocti, ca cei dela balul din Lechința. Numai semidocti obscuri și petrec la baluri românești în limbi streine, pentru-că vor se apară mai mult, decât ceea ce sânt. Câț!

Altcum mie'mi vine a crede, că cavalerii români dela balul românesc din Lechința, de pe Câmpie, singur din curtuasie cătră cei 3—4 maghiari, ce au luat parte la acel bal, au preferit a conversa, cu mai multă predilecțiune în limba maghiară, decât în cea română. Cu tóte acestea eu țin atare curtuasie de superfluă, pentru-că, după cum tendința societăților de maghicrisare ne dovedește, frații Maghiari prin aceea, că și dau tótă silința, ca se ne învețe limba lor, nu intenționéză se ne cultiveze, ci vor se ne ultoiască simțuri maghiare, și eu am convingerea, că neci un Român, neci cei-ce nu știu vorbi altă limbă, decât cea maghiară, precum spre pildă sânt Românii din Secuimea transilvană, nu pot simți altcum, decât românește!

Așa-i Românul făcut! Mițuluc!

De aceea eu, mai mult condemnez pe acele mame române de pe Câmpie, care țes mereu, dér și disprețuiesc productele răsboiului lor, și trimitânduși fetele la baluri, le trimit în costume de hose. Câț!

Chiuituri d'ale țărenilor la joc!

Cătu-i lumea și țara
 Nu-i nevestă ca a mea;
 Din o suta de fuióre,
 Scóte cinzeci fuse góle.
 Pe sulul dela rėsboiu
 Nu veși decât lăturoiu,

Pe sulul cel dinapoi,
 Sânt cinciđeci de lăturoi.
 Iar pe cel de dinainte,
 Dracul îi mai ține minte.
 Dela ite la fuștei
 Paște scróse cu purcei;

Dela ițe pân la spată ;
 Paște-o iépă 'npedecată.
 Gulerul dela grumazi,
 Făcut pe doi trei cărnați
 Iar pumnariul dela mână
 Pe dărabe de slănină,
 Cămașa din brâu în sus
 Făcută pe cucuruz,
 Cămașa din brâu în jos
 Făcută pe grâu frumos.

* * *

Mândră-i lelea rumenită,
 Cu cinci sute nu-i plătită
 Iar de se desrumenește
 Neci doi bani nu mai plătește.

* * *

Du-mă Dómne și mă lasă
 Unde-i nevésta frumósă,
 Și bărbatul meteleu
 Ș'apoi se veđi traiul meu!

* * *

Urítul din ce-i făcut
 Din omul, care-i tăcut.
 Urítul din ce se face,
 Din omul, care nu'ți place.
 Cine-a scornit urítul,
 Nu'l mai rabde pământul.

* * *

Frunză verde calapăr
 Dragu-mi voinicul běl

Că-n puțină apă'l spěl;
 Dér la voinicul urít
 Trebuie ríul oprit,
 Săpun alb d'un sfaņț argint
 Și tot juri că nu-i albit!

* * *

Crede-me drăguț bădiț,
 Că eu n'am neci un drăguț,
 Fără unul mai micuț,
 Când mc strânge,
 Începe a plânge,
 Când me lasă
 Fuge a casă!

* * *

Vecină de preste vale,
 Nu'ți fie nēcaz pe mine,
 Că iubesc bărbatul tēu;
 Că bărbatul tēu nu'mi place,
 Numai voiu ciudă ați face.
 Décă ție'ți pare rēu,
 Iubește și tu p'al meu
 Până m'oi supēra eu!

* * *

Nu mai pot de ostenit
 De drumul după iubit
 Fără se'mi fi folosit;
 Că dorul meu n'are leac;
 Cui-i plac, mie nu'mi place
 Care'mi place, n'am ce-i face.

* * *

Ști tu mândră ce ți-am spus, Dér de când te-ai măritat,
Astă veră-n cucuruz; Tu cu totul m'ai uitat.

Unde-or fi ómeni mai mulți

* * *

Tu la min' se nu te uiți,

Frunză verde din bercuț

Ci se te uiți preste rít,

Aséră prinsei drăguț;

Se credă că ne-am urít!

Îl prinsei într'o cercare,

* * *

Ca se vèd, ce minte are;

Mândro când eram copii,

De va avè minte bună

Ne zburăturiam cu glii;

Se'l iubesc un an ș'o lună,

Eșiam séra-n curmătură,

Iar d'a fi cu minte rea

Și vorbiam gură cu gură,

Se đic dracului se'l iè.

Servițiul telegrafic.

Agentia Calicului.

Șomfalău, 30 Ianuarie. Doi popi românești, de confesiunea cânelui cu mâța, și tot atâța aspiranți la protopopii antipolare românești în regiunile Târnavei-mici, au încheiat, dăunădi, în Sânt-Martin o societate de beție pe acțiuni. Ambii, după-ce și-au beut valórea nominală a acțiunilor întru sănătatea tracturilor protopopești, la cari aspiră, s'au suit cu dividenda întreprinderii lor într'o căruță, la care trageau doi cai, ș'au plecat cătră Cetatea-de-băltă.

Ajungând cei doi cai cu căruța după ei, și-n căruță cu cei doi acționari reverendați, în comuna Șomfalău, i-au ajuns beția. Urmarea naturală a fost, că căruța a eșit din ogarșie, cei doi popi, până-ce scuipi în palmi, se aflau claie pe grămadă în fundul unui părau — Macaveiu dedesupt — și din nori se auđe glasul celui-ce cântă:

„Apa lin curgea la vale,

„Printre popi făcându'și cale!

Suspînul unei fete bătrâne.

Așa-i scris în carte: „Căsătoriile se încheie în ceriuri“
și d'aceea eu, pe acest pământ, trebuie se abdic de bărbat!

Inaintea judecătorului.

Județul: Domnia-ta ce ești?

Țărénul: Io Domnule-s păzitor de pădure, sau jutariu jurat!

Județul: Și ce ai ȡis cĂtră Nicolae PricinĂ, cĂnd l'ai prins cu lemnele furate din pĂdurea, care-o pĂzești?

Țărénul: Io Domnule i-am ȡis: MĂ, dĂ'ml zĂlog!

Județul: Și el datĂti-a zĂlog?

Țărénul: El Domnule a scos un zlot ș'a ȡis: Na mĂ, ș'i'ti ține gura!

Județul: Și tu luata-i zlotul?

Țărénul: Io Domnule n'am luat zlotul, pentru-cĂ sum jurat pe dreptate!

Județul: Atunci ce a ȡis el?

Țărénul: Ești un mĂgariu Domnule!

In școlă de comerț.

Învățătorul: În prelegerea trecută v'am esplicat referințele dintre creditor și debitor, din fir în păr. —

Nicolae Vultur: Spune'mi, ce ași fi eu atunci, când ași împrumuta dela domnia-ta 100 fl.

Nicolae Vultur: Un — un —

Învățătorul: Afară cu vorba!

Nicolae Vultur: Un mișel!

Învățătorul: Ce? Eu mișel?

Nicolae Vultur: De, tata ȃice, că numai mișeii fac datorii!

Sărutare pe credit.

Nevésta: Cât costă năframa asta?

Negustoriul: Pentru domnia-ta numai o sărutare!

Nevésta: Bine, dér te rog se'mi creditezi!

Abonați Calicul!

Condițiunile abonamentului se ved în fruntea foii.

Indiviși lipsiți de mijloce, primesc Calicul cu prețuri scădute, decă se adresază cu atare cerere la redacțiunea noastră.

Pe credit se expedază Calicul acelor domni, care cer atare favor în scris și se obligă a ne trimite abonamentul până la un termin hotărît.

Reclamările numerilor neprimiți, se consideră numai în casul, decă acestea se fac în termin de 20 de zile dela esirea foii.

P. T. Domni, care primesc numărul present, și n'au plăcerea d'a fi prenumeranți, sânt rogați a ni'l retrimite sau a ne aviza prin o corespondință postală, că n'au voie a posede Calicul.

Pentru înlesnirea trimiterii abonamentului, accludem la numărul present câte un asemnat postal. Numerii espedați afară de Ungaria, nu conțin atare aclus.

Avem convingerea, că în decurs de 4 ani, decând există Calicul nostru, nime nu s'a căit, că l'a abonat, și pentru viitoriu garantăm, că nime nu se va căi.

Calicul, în fie-care an, a prestat publicului mai mult, decât a promis.

Cu tôte că-n Austro-Ungaria, noi Români n'avem un centru decizătoriu național-politic românesc, totuși garantăm că Calicul, ori și în care parte a pământului locuită de Români, cel puțin cu atâta interes se va potè ceti, ca niměnu i se nu'i pară rău de cei 3 fl. sau 7 franci, ce-i plătește.

Administrațiunea Calicului.